

РЕШЕНИЕ

№ 33

гр. Перник, 18.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЕРНИК, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети март през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: КАЛИН К. БАТАЛСКИ

Членове: АНТОНИЯ АТ. АТАНАСОВА-
АЛЕКСОВА
МАРИЯ В. МИЛУШЕВА

при участието на секретаря КАТЯ ХР. СТАНОЕВА
в присъствието на прокурора Анита Бл. Джамалова
като разгледа докладваното от АНТОНИЯ АТ. АТАНАСОВА-АЛЕКСОВА
Въззивно наказателно дело от общ характер № 20221700600043 по описа за
2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.327 и чл.328, гл. XXI „ВЪЗЗИВНО ПРОИЗВОДСТВО“ от НПК.

С ПРИСЪДА № 22 от 26.11.2021г. по НОХД № 16 по описа за 2021г. на РС Трън, подсъдимият С. И. Ц. – роден на *** г. в ***, с постоянен адрес: *** и настоящ адрес: ***, българин, с българско гражданство, с *** образование, женен, ***, неосъждан, с ЕГН *****, е признат за НЕВИНОВЕН в това, че на *** г., в землището на ***, чрез използване на моторно превозно средство- товарен автомобил, марка „Ивеко“, с рег. № ***, е отнел чужди движими вещи- 4 /четири/ тона семена слънчоглед на обща стойност 2680.00 /две хиляди шестстотин и осемдесет/ лева от владението на В. Т. В., живущ в ***, без негово съгласие, с намерението противозаконно да ги присвои, престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 4, пр.1- во, вр. с чл. 194, ал. 1 НК, и на основание чл. 304 НПК е ОПРАВДАН по повдиганото му обвинение за престъпление по чл.195, ал.1,т.4,пр.1- во, вр. с чл. 194, ал.1 НК

Срещу така постановената присъда в частта, с която подсъдимият С. И. Ц. е признат за невинен и е оправдан по така повдигнатото му обвинение по чл. 195, ал. 1,т.4, пр. 1- во, вр. с чл. 194, ал.1 от НК в законоустановения срок на основание чл. 318, ал. 2 е постъпил въззивен протест от прокурор от РП – П., в който се релевират възражения за неправилност, незаконосъобразност и необоснованост на

първоинстанционната присъда. Представителят на държавното обвинение излага доводи, че протестираната присъда следва да бъде отменена и вместо нея да бъде постановена присъда с осъдителен диспозитив спрямо С.Ц. за инкриминираното деяние, за което е предаден на съд. В писмено допълнение към протеста в срока по чл. 319 НПК прокурор при Районен прокуратура гр. П. развива подробно релевираните възражения срещу Присъда № 22 от 26.11.2021г. по НОХД № 16 по описа за 2021г. на РС Трън, като отново се отправя искане за отмяната ѝ като неправилна, незаконосъобразна и необоснована с акцентиране върху следните доводи:

На първо място, прокурорът излага мнение за несъгласие с извода на съда, обективиран в мотиви по НОХД № 16 по описа за 2021г. на РС Трън, за липса на доказване, относно съставомерността на инкриминираното деяние, касаещо периода от време на отнемане на описаните в обвинителния акт чужди движими вещи от владението на В. без негово съгласие и с намерение противозаконно да ги присвои. Счита, че са положени максимални усилия по разследването, относно процесуалната дейност по доказване на обвинителната теза и че от тях безспорно се установява дата и мястото на деянието.

На следващо място прокурорът сочи, че неправилно РС Трън е приел, за недоказано по категоричен начин мястото на деянието както и собствеността на отнетата вещ. Твърди, че тези обективни факти са безспорно установени от събрания доказателствен материал по делото.

На трето място счита, че авторството на деянието също безспорно е доказано, доколкото по делото макар да липсват преки доказателства са налице не малко косвени такива, които в съвкупната си оценка обосновават категоричен извод, че подсъдимия Ц. е автор на деянието.

В тази връзка счита, че първоинстанционната присъда е неправилна, необоснована и незаконосъобразна, с оглед на което предлага, да бъде отменена и по отношение на подсъдимия да бъде постановена нова присъда, с която:

Подсъдимият да бъде признат за виновен в извършване на престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 4, пр. 1- во, вр. с чл. 194, ал. 1 НК, като му бъде наложено наказание по реда на чл. 55, ал. 1, т. 1 НК предвид наличието на многобройни смекчаващи отговорността обстоятелства (дадените обяснения в съдебно заседание и чистото му съдебно минало) и да бъде определено наказание ЛИШАВАНЕ ОТ СВОБОДА, за срок от три месеца, чието изпълнение да бъде отложено на основание чл. 66, ал. 1 НК със съответен изпитателен срок.

Пернишкият окръжен съд, след като разгледа обжалваната присъда, с оглед доводите на страните и служебно по реда на чл. 313 и 314 от НПК установи следното:

С присъда № 22 от 26.11.2021г., постановена по НОХД № 16 / 2021 год. по описа на районен съд Трън подсъдимият С. И. Ц. – роден на *** г. в ***, с постоянен адрес: *** и настоящ адрес: ***, българин, с българско гражданство, с *** образование, женен, ***, неосъждан, с ЕГН *****, е признат за НЕВИНОВЕН в това, че на *** г., в землището на ***, чрез използване на моторно превозно средство-товарен автомобил, марка „Ивеко“, с рег. № ***, е отнел чужди движими вещи- 4 /четири/ тона семена слънчоглед на обща стойност 2680.00 /две хиляди шестстотин и осемдесет/ лева от владението на В. Т. В., живущ в ***, без негово съгласие, с намерението противозаконно да ги присвои, престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 4, пр. 1- во, вр. с чл. 194, ал. 1 НК, и на основание чл. 304 НПК е ОПРАВДАН по повдиганото му обвинение за престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 4, пр. 1- во, вр. с чл. 194, ал. 1 НК

Против така постановената присъда, в срок, е постъпил протест. С депозиран допълнителен протест в срока по чл. 319 НПК прокурор при Районен прокуратура гр. П. релевира подробни възразения в посока, че подсъдимото лице е извършило инкриминираното деяние по чл. 195, ал. 1, т. 4, пр. 1- во, вр. с чл. 194, ал. 1 НК, а протестираната Присъда № 22 от 26.11.2021г. по НОХД № 16 по описа за 2021г. на РС Трън е неправилна, незаконосъобразна и необоснована като са изложени подробни съображения обосноваващи тезата, че в досъдебната фаза и по- конкретно стадия на разследване са положени максимални усилия, относно процесуалната дейност по доказване на обвинителната теза и че от тях безспорно и категорично се установява дата, мястото на деянието, неговият механизъм и авторство. Ето защо инкриминираното деяние покривало изцяло стандарта за обективна и субективна съставомерност на престъплението по чл. 195, ал. 1, т. 4, пр. 1- во, вр. с чл. 194, ал. 1 НК. Прокурорът излага подробни съждения и в поска на косвените доказателства и тяхната процесуална стойност като счита, че същите по неоспорим начин в своя съвкупен анализ и оценка водят до доказване на главния факт. Предвид изложеното първоинстанционният съд неправилно е възприел, че деянието, за което подсъдимият Ц. е предаден на съд не е доказано.

В съдебно заседание представителят на Окръжна прокуратура - Перник поддържа депозирания протест, моли съда протестът да бъде уважен, като бъде отменена постановената от РС Трън оправдателна присъда като неправилна, незаконосъобразна и необоснована и да бъде постановена нова присъда, с която подсъдимият С.Ц. да бъде признат за виновен, съобразно повдигнатото му обвинение като се наложи наказание, поискано от прокуратурата в разглеждането на делото пред районния съд.

Защитникът на подсъдимия – адв. Т. изразява становище, че изложените доводи в протеста почиват единствено на предположения, доколкото преки доказателства липсват, както и такива които по безспорен начин да доказват вината на подсъдимия. Лансира защитна теза, че от материалите по делото никъде не се установява наличие на справка от GPS на комбайна както и видеозаписи от камери, които да доказват твърденията на свидетелите. В тази връзка сочи, че правилно РС е приел, че не е доказано мястото на инкриминираното деяние, тонажа, което е видно и от свидетелските показания. Посочва, че от анализа на показанията на свидетелите по делото безспорно се установява, че по отношение на обективните съставомерни елементи те са противоречиви и непълни. С оглед на изложеното счита, че протестът е неоснователен, а присъдата постановена от РС Трън следва да бъде потвърдена.

Подсъдимият С.Ц. поддържа становището на защитника си, а в последната си дума моли да бъде потвърдена присъдата на районния съд.

Пернишкият окръжен съд, след като разгледа обжалваната присъда с оглед доводите на страните и служебно по реда на чл. 313 и 314 от НПК за да се произнесе взе предвид следното:

От фактическа страна:

От събрания по делото доказателствен материал, се установява, че В. В. заедно със сина си С. В., като *** през ***г. отглеждали слънчоглед в землището на ***. При настъпване на сезона на жътвената кампания и събиране на реколтата от слънчоглед наемали сезонно служители за жътва и превоз на събраната реколта. На ***г., В. се уговорил със св. Н. И. да ожъне с комбайн слънчогледа, намиращ се в землището на границата между землищата на *** и ***. На ***г., св. В. се уговорил подсъдимия Ц., да извършва превоз на ожънатия слънчоглед намиращ се в землището на границата между землищата на *** и *** до складовата база, която се намирала в ***.

Договорили се прибирането на реколтата от слънчоглед да се осъществява от подсъдимия като същият извършва превоз на слънчогледа с товарен автомобил марка „Ивеко“, модел „Магирус“ и с рег. № *** собственост на С. В., предоставен му от В. В.. На същия ден св. Н. И., в изпълнение на уговореното с В., започнал да жъне слънчогледовото семе с комбайн от нивата, намираща се в землището на границата между землищата на *** и ***. След обяд пристигнал и подсъдимия С.Ц. */който преди това извършвал друг курс на транспорт на продукцията от картофи от нива находяща се в *** към база в ***/*. Товарено се осъществявало, след като И. констатирал, че бункера на комбайна да се е напълнил, давал сигнал на подсъдимия Ц. да приближи превозното средство и посредством устройство шинек ожънатото слънчогледово семе се изсипвало в камиона. След натоварването подсъдимият се отправял към складовата база за разтоварване на продукцията и се връщал обратно на нивата за нов курс. На ***г. следобед, подсъдимият бил натоварен с първия курс слънчогледово семе за транспорт до складовата база, находяща се в ***, а последния курс бил натоварен към 22.00ч.-23.00ч. При влизане в складовата база и преди разтоварване на товара, всеки курс извършен от С.Ц. бил надлежно записван в книга от пазача- портиер на складовата база /св. А. З./. В книгата той отбелязвал дата, и вида на продукцията, имената на водача, цвета и марката на превозното средство, брутното тегло и нетното тегло на превозваната продукция. За деня ***г. св. З. записал в книгата общо девет направени курса от подсъдимия със слънчогледова продукция транспортирана от землището на границата между землищата на *** и *** до базата в ***.

На следващия ден ***г. св. М. М., също *** при посещение на земеделски блок с насаждения от рапица в района на *** забелязал на разклона за *** изсипана купчина със слънчоглед, която не е била там при посещението му предишния ден. Тъй като в района единствено св. В. извършвал сезонна кампания на слънчоглед, св. М. позвънил на св. С. В. /син на св. В. В./, за да го уведоми за видяното. Последният отишъл на мястото и установил, че действително има изсипана купчина със слънчоглед около 300-600кг., зърното приличало на ожънатото предния ден. М. и В. установили и следи от товарен автомобил при изсипаната продукция. Св. В. се усъмнил и след направена проверка установил, че на ***г., подсъдимия Ц. е направил девет курса с интервал от около час. Един от направените курсове бил с по- голям интервал от време и това усъмнило св. В., който позвънил на св. И. за да разбере с колко курса, натоварени с продукцията изпращал подсъдимия Ц. към складовата база. От него разбрал, че при един от курсовете камиона се върнал по- бързо и го чакал да ожъне. При справка с GPS монтиран на комбайна било установено, че са регистрирани десет спирания, като оттам св. В. приел, че подсъдимия Ц. е следвало да направи десет курса на ***г., а не девет както били записани в книгата на складовата база. От това св. В. приел, че констатираната от св. М. изсипана купчина от слънчоглед на разклона за с. Ц. е негова продукция с тегло от четири тона, както същия посочил в жалбата си по случая до органите на реда.

Така установената от въззивния състав фактическа обстановка е безспорна. Тя се подкрепя от всички събрани в хода на наказателното производство косвени доказателства. За пълнота следва да се посочи, че по отношение на фактологията на деянието на подсъдимия въз основа на противоречивата доказателствена маса /свидетелки показания на св. В. В., св. С. В., св. Н. Д., св. А. З., св. М. М., св. Т. Т., св. Г. Б., св. П. Г. и св. И. Г., обясненията на подсъдимия, заключенията на СОЕ, копие от книгата от складовата база, копие актуално състояние и копие от GPS снимка/, която настоящият състав анализира по отделно и съвкупно, за да прецени фактически осъществено и съставомерността на деянието следва да се подчертае, че същата е детайлно анализирана и от предходната инстанция, която извежда еднозначни констатации относно фактическата обстановка.

В тази връзка настоящият състав при служебно /*ex officio*/ извършена проверка счита, че районният съд е направил подробен фактически анализ, който настоящата инстанция напълно възприема, поради което не се налага неговото преповтаряне.

Установените фактически положения по делото обаче обосновават правните изводи за наличие на изпълнителното деяние на престъплението по чл. 206, ал.1 от НК – обсебване. Мотивите към първоинстанционната присъда по съществото си сочат именно на такова престъпление, без обаче да му е дадена правилната правна квалификация. по чл. 206, ал.1 НК, тъй като извършеното деяние от подсъдимия Ц. покрива типизиращите признаци от обективна и субективна страна на състава, познат в правната доктрина и съдебна практика като „обсебване на чужда вещ“. Посочената разпоредба определя престъплението като противозаконно присвояване на чужда движима вещ, която деецът владее или пази. Следва да се посочи, че цитираната правна норма визира инкриминиран състав, чийто родов обект са същите обществени отношения, които се накърняват и с престъплението, за което деецът е предаден на съд / чл.195, ал.1, т.4, пр.1- во, вр. с чл. 194, ал.1 НК/. Това произтича, от обстоятелството, че двете престъпни прояви систематически се намират в една и съща Глава от особената част на НК, озаглавена „Престъпления против собствеността“. От което следва, че родов обект на този вид деяния са тези обществени отношения, с които се засягат отрицателно правото на собственост и други вещни права. Доколкото обаче двете цитирани норми /чл.195, във вр. с чл. 194 и чл. 206, ал.1 НК/ са диференцирани от законодателя в отделни Раздели на Глава V- та от особената част на НК, то те защитават и различни /конкретни/ обществени отношения, част от родовия обект. Престъплението, за което подсъдимия Ц. е предаден на съд е с правна квалификация по чл.195, ал.1, т.4, пр.1- во, вр. с чл. 194, ал.1 НК, чието систематическо място е в Раздел I-ви на Глава пета от НК, а квалификацията на извършеното от подсъдимия престъпление с оглед изяснената фактическа обстановка, според настоящия състав е за престъпление по чл. 206, ал.1 НК, чието систематическо място е в Раздел III - ти на същата глава, озаглавен „Присвоявания“. От което се определя и непосредствения обект на посегателство от престъплението по чл. 206, ал. 1 НК – тези обществени отношения, с които се гарантира нормалното упражняване правото на собственост само върху движими вещи, които деецът владее или пази. В случая обаче не следва да се пренебрегва характера на непосредствения обект на посегателство - важни обществени отношения, осигуряващи нормалното упражняване на правото на собственост върху движими вещи, както и конкретната възможност, която процесното деяние създава за сериозно засягане на този обект. Изясняването на непосредствения обект на дадено престъпление е от основно значение за по- нататъшната преценка, относно съставомерността. За пълнота следва да се посочи, че това е така, защото при всяко инкриминирано деяние деецът трябва да съзнава общественотоопасния характер на деянието, като разбира, че то обуславя общественотоопасните последици, че уврежда или застрашава обществените отношения, които са непосредствен обект на съответното престъпление.

Разбира се коментираните състави се разграничават не само с оглед на мястото им в НК. Иначе казано, правната теория и съдебна практика еднозначно и безпротиворечиво са приели, че основна отлика между съставите на престъплението „кражба“ и „обсебване“ е обстоятелството в чия фактическа власт е предмета на престъплението. Безспорно е, че предмет на деянието в настоящия казус е чужда движима вещ- „4 /четири/ тона семена слънчоглед на обща стойност 2680.00 /две хиляди шестстотин и осемдесет/ лева“. Когато предмета на престъплението /движима вещ/ се намира във фактическата власт на дееца, то тогава е невъзможно неговото деяние да бъде субсумирано под състава /основен, квалифициран или привилигиран/ на престъпление по чл. 194 от НК „кражба“. Този извод следва от особеностите на

изпълнителното деяние на това престъпление, което е описано в НК като „отнемане“. Последното описва изпълнителното деяние, което обхваща два акта: прекъсване на чуждото владение и установяване на своя фактическа власт върху вещта от страна на дееца. Ето защо, в случаите когато предмета на престъплението се намира във фактическа власт на дееца, то е немислимо и невъзможно да се осъществи първият акт на изпълнителното деяние отнемане - прекъсване на чуждото владение. Напротив *per argumentum a contrario* когато вещта, предмет на престъплението е във фактическа власт на дееца, то тогава подобно поведение следва да бъде подведено за евентуална съставомерност, доколкото са обусловени другите типизиращи признаци състава под диспозицията на правната норма на чл. 206 НК. Това следва не само от утвърдените в научните среди становища по този въпрос, но и от актуалната редакция на чл.206 НК. От смисловото и лексикално тълкуване на правната норма този извод е обоснован, доколкото законодателят при описване на това престъпление подчертава „който противозаконно присвои чужда движима вещ, *която владее или пази*, се наказва за обсебване с лишаване от свобода от една до шест години“. Обсебване е налице, когато лице (вкл. и „длъжностно“, но вън от кръга на служебните му правомощия) получи на някакво правно (определено конкретно - било по силата на договор, устно разпореждане или фактическо предаване) основание чуждо имущество (вкл.парични средства) да го владее или пази, но извърши с него неправомерен акт на имуществено разпореждане в свой личен или чужд интерес, като по този начин манифестира недвусмислено промяната на отношението си към него като към свое. В този смисъл са и ТР № 50/1980 г. и ТР № 81/1985 г. на ОСНК на ВС, тълкуващи разграничението му от длъжностното присвояване. Обратно, когато деецът осъществи нерагламентиран достъп до чужди движими вещи, които не са му предоставени да владее или пази и се разпорежи с тях без съгласието на владелеца или държателя им, ще е налице кражба, а не обсебване.

Настоящият съдебен състав не припомня самоцелно тези основни теоретични постановки. В техния контекст трябва да се изследва всеки момент от реализираното от подсъдимия Ц. поведение, за да се даде отговор за действителното му инкриминирано поведение и неговата правна квалификация. Тъкмо в тази насока с професионален усет следва да се подсказе, че правилното решаване на разглеждания казус зависи преди всичко от внимателната преценка на установените факти от гледна точка на обективната и субективната страна на инкриминираното деяние. Предвид изложеното както вече се изтъкна настоящият състав се солидаризира към установената от първоинстанционния съд фактическа обстановка.

С оглед анализа на фактите от настоящата инстанция, по повод правната квалификация на деянието на подсъдимия Ц. следва да се аргументира извод, че доколкото той е имал уговорка със св. В. /който факт не е спорен по делото/ да извърши превоз на ожънатия слънчоглед намиращ се в землището на границата между землищата на *** и *** до складовата база, която се намирала в *** с товарен автомобил марка „Ивеко“, модел „Магирус“ и с рег. № ***, то подсъдимият е имал качеството на превозвач, относно товарената стока. В доктрината и съдебната практика последователно и еднопосочно са изяснени признаците на престъпния състав по чл. 206, ал. 1 от НК. „Обсебване е налице, когато лице получи на някакво правно (определено конкретно - било по силата на договор, устно разпореждане или фактическо предаване) основание чуждо имущество (вкл. парични средства) да го владее или пази, но извърши с него неправомерен акт на имуществено разпореждане в свой личен или чужд интерес, като по този начин манифестира недвусмислено промяната на отношението си към него като към свое“ - *Решение № 88 от 10.02.2012г. на Първо НО на ВКС*. За съставомерността на деянието не е необходимо именно собственикът на вещите или парите да ги е предоставил във фактическа власт на дееца.

Това може да бъде сторено и от друго лице на някакво основание. В случая фактическото предаване на слънчогледа е осъществено от лицето св. Н. И., на който също му е било възложено да ожъне и натовари слънчогледовото семе собственост на В. В., което обосновава извода за наличие на правно основание подсъдимият да има фактическа власт върху предмета.

Предвид това качество, в момента на натоварването на камиона с превозваната вещ /слънчогледово семе/, Ц. е установил фактическата власт върху предмета на престъплението по силата на уговорката му с В.. Затова, ако той се разпорежи с вещта като със своя, деянието му ще следва да се квалифицира като присвояване, респективно обсебване, с оглед на това дали има длъжностно качество, а не като кражба както е било в настоящия казус. В този смисъл е и задължителната съдебна практика /Постановление № 6 от 26.IV.1971 г. по н. д. № 3/71 г., Пленум на ВС, Раздел II, т.6 /. Следва да се акцентира върху обстоятелството, че за този извод е ирелевантно, че уговорката между подсъдимия и св. В. е устна, доколкото в цитирания съдебен акт се възприема, че е без значение дали предаването на фактическата власт на веща е обективизирано в документ или е без такъв. Сама по себе си тя достатъчна за да се установи релевантния по делото факт, а именно в чия фактическа власт е предмета на престъплението към момента на неговото извършване за да се прецизира правната квалификация чрез субсумиране на фактите под диспозицията на съответната правна норма. Така осъщественото предвид изложените аргументи следва да се възприеме като престъпление обсебване, а не престъпление кражба.

За пълнота въззивния съд намира за нужно да посочи, че установените по делото факти, извършване на конкретен брой курсове на превоз на слънчоглед сами по себе си не могат да бъдат окачествени като противоправни. Относно твърдения десети курс, който е и спорния момент по делото, въз основа на събраните в хода на производството пред първоинстанционния съд категорично и безспорно, не се установява подсъдимия да е осъществил инкриминираното деяние. Напротив с цел прецизност следва да се посочи, че липсват категорични, логични и без противоречиви доказателства, които да обосноват тезата, че действително е имало десети курс /в тази връзка липсва G P S на превозното средство, управлявано от подсъдимия, а това твърдение се гради единствено на GPS на комбайна/, не се установява категорично от какво превозно средство са следите от гуми, както и реалния размер на изсипаното количество слънчоглед. Относно тези факти, доказателствата по делото са косвени. Действително въззивната инстанция възприема теоретичната постановка, че е възможно пълно доказване само, чрез косвени доказателства, доколкото обаче те образуват верига /система/, която да обосновава без колебания доказването на главния факт. В настоящия случай въззивния съд не може да се приеме, че такава система е налице, нещо повече в голяма степен твърдения на свидетелите обективизират, не техни лични възприятия, а предположения /пример са показанията на св. Н. Д., който ясно посочва, че не може да каже кое е лицето, което е превозвало слънчогледа; показанията на св. М. М. св. С. В., които излагат предположения относно предмета на деянието и следите от гумите на товарен автомобил; предположенията на св. Г. Б./. Категоричността на свидетелските показания на св. Н. М., за извършения 10 курс не се подкрепя от нито едно от събраните по делото доказателства, поради което не може да се приеме само въз основа на тях, че е извършен.

При тези изводи, въззивния съд намира, че са налице са основания за изменяване на обжалваната присъда, по отношение на квалификацията на деянието, като инкриминираното деяние следва да се преквалифицира в престъпление по чл. 206, ал.1 НК.

Присъдата на Пернишкия районен съд в останалата ѝ част, като

законосъобразна следва да бъде потвърдена.

Водим от изложеното, СЪДЪТ

РЕШИ:

ИЗМЕНЯВА присъда № 22 от 26.11.2021г. по НОХД № 16 по описа за 2021г. на РС Трън, с която подсъдимият С. И. Ц. – роден на *** г. в ***, с постоянен адрес: *** и настоящ адрес: ***, българин, с българско гражданство, с *** образование, женен, ***, неосъждан, с ЕГН *****, е признат за НЕВИНОВЕН в това, че на *** г., в землището на ***, чрез използване на моторно превозно средство- товарен автомобил, марка „Ивеко“, с рег. № ***, е отнел чужди движими вещи- 4 /четири/ тона семена слънчоглед на обща стойност 2680.00 /две хиляди шестстотин и осемдесет/ лева от владението на В. Т. В., живущ в ***, без негово съгласие, с намерението противозаконно да ги присвои, престъпление по чл. 195, ал. 1, т. 4, пр.1- во, вр. с чл. 194, ал. 1 НК, и на основание чл. 304 НПК е ОПРАВДАН по повдиганото му обвинение за престъпление по чл.195, ал.1,т.4,пр.1- во, вр. с чл. 194, ал.1 НК **КАТО ПРЕКВАЛИФИЦИРА ДЕЯНИЕТО** в престъпление по чл. 206, ал. 1 НК.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част, както и по отношение на определените разноси.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____